

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Exempla, In Septem Capitalivm Vitiorm Detestationem,
Per Qvadragesimam, An. 1646. narrata**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1649

§. 16. Obstinatorum miseria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49161)

tere. Quis tales admoneat? cùm non solùm id agat, quod qui Æthiopem lauat; verùm etiam fulmen se ambire intelligat, meritòq; dicere possit: *Procul à Ioue.* Qui humanum consilium omne contemnunt, diuino iudicio sunt relinquendi.

Quid autem talibus faciat Deus? id quod *paterfamilias, qui plantauit vineam, & sepem circumdedit ei, & fodit in ea torcular, & adificauit turrim, & locauit eam agricolis, & peregrè profectus est. Cùm autem tempus fructuum appropinquasset, misit seruos suos ad agricolas, vt acciperent fructus eius. Et agricola, apprehensis seruis eius, alium ceciderunt, alium occiderunt, alium verò lapidauerunt. Iterum misit alios seruos plures prioribus, & fecerunt illis similiter, &c. Cum ergo venerit dominus vinea, quid faciet agricolis illis? Aiunt illi: Malos male perdet. An non hoc & Alfonso facere debuisset iratus Deus? Sed videte infinitam illius patientiam & immensam bonitatem, atque obstupescite. Post eliminatum à se militem, *Alfonsus*, non multis elapsis diebus, Segobiæ versabatur. Ibi non procul degebat notissimæ sanctitatis Eremita, cui itidem se stitit Angelus, & iisdem, quæ militi dixerat, repetitis, iussit eum ad regem ire, ac vel misericordiam, vel iram diui-*

XVI.
OBSTI-
NATORVM
MISERIA.
Matth.
21. 33.

mod. 2
si. d. fol
ca. 2. 22
mod.

diuinam denunciare. Eremita, quanto maiore animarum zelo ardebat, tanto celerabat festinantiùs, tantóque calidiùs regem liberiùsq; commonuit, vt tandem seriam de peccatis suis, præsertimque de tam damnatis sacrilegisque verbis poenitentiam ageret, vel certò diuinam ultionem expectaret. Eremitæ verbis omnia pondus addebant: nomen, vita, fama, pallidus & macie ieiunijsque contractus vultus; oculi, gestus, modestiâque incessus pietatem spirantes: denique ipsa reuelatio, qua sola, in siluis, & ab omni hominũ consortio remotus blasphemiam *Alfonsi* intellexit. Et accedebat modus eum ad poenitentiam vocandi. Nam, vt S. Thomas de Aquino docet, quemadmodum homo duabus partibus constat, externam vnâ eaque visibili, corpore; & interna ac inuisibili, nempe anima & Deus iam vocatione interna, iam externa vocat peccatores. Externam, per focios, per magistros, per confessarios, per concionatores, per libros pios, & per mille occasiones. Hac vocatione vsus est, cum *Alfonso* militem, cum Eremitam misit. Nemo hominũ alterũ facilè secundò ad conuiuium inuitat, haud obscure contemptus & repulsam passus in inuitatione prima. Et tamen Deus hunc

tam

S. Thom.
lect. 6. in
cap. 8. ad
Rom.

tam sibi rebellem atq; aduersum regem, jam
 antè per alia aduersa, belliq; tristes casus, &
 per militem generosè pium frustra adhorta-
 tus, spretusq; nondum à vocando destitit,
 sed etiam per Eremitæ verba salutem illius
 constantissimè quæsiuit. In parabola, noctu
 veniens & tres panes petens, quia pulsando
 perseverauit, ipsa petendi assiduitate obti-
 nuit, quidquid voluit. O quàm Deus est vi-
 gilans? quàm in pulsando perseverans? quàm
 mirificat misericordias suas? & nihil obtinet?
 Verè certat eius bonitas cum malitia homi-
 num: immò hominum quoq; malitia cum
 eius bonitate. *Si quid in utres velis infundere
 boni*, ait Plutarchus, *ventum atque aërem amo-
 ueas oportet. Sic fastum ac tumorem eximas
 oportet ab animo eius, quem velis docere.* Non
 ergo admittitur sapientia, vbi superbia se-
 dem tenet. Itaque etiam hac vice, ait author,
*quia scriptum est, in vanitate cordis sui compre-
 henditur peccator, Rex ipse Alfonsus, vt alter
 Senacherib, in blasphemia perstitit; & vt alter
 Nabuchodonosor confirmatus est ad superbiam.*
*Quare, testante scriptura, cecidit de solio suo,
 & gloria eius ablata est. Eremitam igitur rex
 toruo iratoq; vultu contempsit, & vt insipientem
 abire inssit, iterum verba illa nefanda repetens;*
 Helorfer-

Luc. 11. 18.

Psal. 16. 7.

*Holofernem imitatus Achior increpantem, quia soli Deo potentiam attribuebat. Quid putatis tunc optimo Eremitæ animi fuisse? cui, præ diuini honoris, & animarum Zelo, cor prope modum diruptum fuisset? Sed fecit, quod plurimi hodieque facere coguntur Confessarij, ac Patres spirituales, qui, pro dolor! nimis sæpe, frustra suos (spiritualésne dicam, an filios Belial?) admonent, & vident eos induratos, ac in reprobum sensum datos, nec secus ac si in cribrum aqua infunderetur, ita transmittere illico per vnam aurem, quod per alterâ intrauit; & esse, velut omni amoris diuini calore extincto, glaciatos, quos nullis iaculis amoris, nullis beneficijs, nullis donis, nullis admonitionibus potest sermo pius fauciare, aut emollire. O miseri iuuenes! ô somnolenti senes peccatores! ô animæ sanguine Christi redemptæ! quot pro vobis lacrymæ, quot suspiria funduntur frustra? & vos Sardorum more, in vestro exitio ridetis? scilas vobis è cælo porrectas non aspicitis, aut si iam vnum alterumue gradum conscendistis, retrahi vos, à quouis socio, repelli ab exigua voluptatula finitis, sponte eligentes esse infelices. Nemo dicat: *Dives sum, & locupletatus, & nullius egeo*: nemo dicat:*

Apoc. 3.
17.

Sum

Sum felix, quis enim neget hoc? felixq; manebo: Ouid. L. 6.
Metam.

Hoc quoque quis dubitet? tutum me copia fecit.

Maior sum, quam cui possit fortuna nocere.

Si non potest nocere fortuna, Deus potest, qui resistit superbis, premit tumidos, & deiecit eos, qui spiritus altos gerunt. Nam vel Seneca teste,

Sequitur superbos ultor à tergo Deus.

Seneca
Herc. fur.
Act. 2.

Sed non antè vlciscitur, quam monet. Stat ad ostium & pulsat, vocat vos ad se, ô peccatores, immo ipse intrare vult ad vos. Sed surdos vocat, sed stat & pulsat totas noctes, vt *cincinnati capitis illius sint pleni guttis noctium.*

Vos luditis, vos pergitis in vestra vanitate. Moniti non auditis; percussi non sentitis; vobis ipsis sapitis; homines & Deum contemnitis. Nimirum ita est, vt S. Chrysoftomus dixit. *Nihil arrogantia atque superbia peius, quam mentis quoq; vires à natura hominibus concessas ita deiecit, vt amentes ex prudentia, ac animo stolidos efficere videatur. Nam quemadmodum si quis, cum statura cubitus sit, instar montium, immo etiam altiore se putet, ac ideo se ipsum quasi montes excessurus erigat, nullum aliud ar-*

S. Chry-
soft. hom.
59. in
Matth.

D

gumen-

gumentum insania sua quæremus: sic cùm inflat
 hominem videris, qui meliorem se ceteris arbitretur,
 contemniq; opinetur, si ceteris conferatur,
 nullum aliud signum vecordia hominis exquiras.
 Tantò quippe ridiculosior is est, qui naturâ insanit,
 quantò ipse hunc sibi morbum iniecit. Nec
 hac re solùm miser, sed quia in miseriâ fundum se
 detrusit, ut nihil sentiat. Quando enim is peccata
 sua, ut opertet, cognoscet? Quando nimium
 se delinquere sentiet? Certè quasi vile mancipium,
 & miserum captiuum diabolus eum abduxit, agi-
 tatq; mille verberibus, & contumelijs, quocunq;
 velit. Itaque surdas talis aures habet ad vo-
 cem Domini; pectore saxeo nullum diuinæ
 gratiæ semen admittit. Quid igitur; ô filij
 hominum? Usquequo diligitis vanitatem, &
 queritis mendacium? Vt membrum turgidum ac
 tumidum vitiosè se habet: ita inflatus animus
 tumens in vitio est. Super humiles spiritus san-
 ctus requiescit, non super eos, qui ventosa
 gloria, & spiritu superbiæ pleni, locum non
 faciunt Domino intrare cupienti.

Cic. l. 3.
 Tuscul.
 99.

XVII.
 IMMENSA
 NUMINIS
 MISERI-
 CORDIA.

Quid mirum, si toties exclusus, toties re-
 iectus, toties iniurijs vestris irritatus iustissi-
 mus Deus, tandem iustitiæ suæ gladium eua-
 ginet? si acutâs potentiæ suæ sagittas strin-
 gat? si mille fulmina expediat in capita tam
 obsti-